

Каролин Филипс

За какво думите
липсват

traduki^T

*Издаването на тази книга е подпомогнато
от ТРАДУКИ – европейска мрежа за литература,
към която се числят*

*Министерството за европейски
и международни въпроси на Република Австрия,
Министерството на външните работи
на Федерална република Германия, швейцарската
културна фондация „Про Хелвеция“,
КултурКонтакт Австрия,
Гьоте – институт,
словенската агенция за книги ЈАК
и Фондация „С. Фишер“.*

Каролин Филипс

За какво думите липсват

*Превод от немски
Димитринка Еленова*

ТОНИПРЕС

Каролин Филипс е родена през 1954 г. в Мепен. Следвала е история и английска филология в Хановер и Бон и има двама големи синове. В центъра на нейните истории са актуални теми и хора, които са различни от общоприетите норми.

Carolin Philipps
Original title: Wofür die Worte fehlen
Copyright © 2010 by Verlag Carl Ueberreuter, Vienna
© of the translation: S. Fischer Foundation
by order of TRADUKI

Всички права запазени

© Димитринка Еленова, преводач
© Издателство ТОНИПРЕС – АЙ, 2012
ISBN 978-954-92660-9-2

„Става дума за честта...“, каза генералът на своите войници, които стояха строени пред него и втренчено го гледаха. След това удариха токове, отдадоха чест и извикаха в един глас: „Слушам, господин генерал!“.

Думите от екрана изтрещяха като изстрел от пистолет и улучиха Кристиан, който седеше на първата редица. Той така силно се стресна, че краката му изгубиха контрол над леко наклонения назад стол, и падна в реда на седящите зад него съученици.

Викове, крясъци и гневни ругатни се изсипаха върху него, докато с мъка ставаше от пода. Моника се разплака, защото столът я беше ударил по лявото коляно.

Господин Малерт, учителят по история, сърдито натисна стопа, за да спре филма за Първата световна война, защото така или иначе в целия хаос никой вече не слушаше. Господин Малерт мразеше прекъсванията и особено учениците, които ги предизвикваха.

Той ядосано се сопна на Кристиан:

– Не можеш ли *поне веднъж* да седиш мирно? Всеки ден се катурваш със стола си. Започва да ми писва. Стегни се най-после! Другите как се справят!

Кристиан мълчеше. С тебеширенобяло лице, навел глава, той изправи стола си и отново седна. „Става дума за честта!“, кънтеше в главата му. Съучениците му до него и зад него хълцаха, кискаха се и не можеха да се успокоят.

Господин Малерт нетърпеливо чакаше да се възцари тишина и отново пусна DVD плейъра.

Докато отпред на екрана войниците маршируваха в крак пред генерала, думите му отекваха все по-силно и по-силно в ушите на Кристиан: „Става дума за честта!... за честта!... за честта!“.

Кристиан запуши уши, но думите продължаваха да се разхождат из тялото му, оставяйки парещ след, като че ли беше ял люти чушки.

Сложи ръце на корема си, за да го поуспокои. Напразно. Отначало съвсем плахо, но постепенно все по-силно и мощно болките, от които толкова се страхуваше и с които беше свикнал, се разпростираха в корема му, докато съвсем го изпълниха.

– Моля, може ли да отида... до тоалетната? – измънка той с аленочервено лице.

Учителят въздъхна изнервено.

– Пак ли? Непременно трябва да говоря с родителите ти за това. Така не може да продължава! Спешно трябва да отидеш на лекар!

Кристиан скочи от мястото си.

– Може ли... моля!

С жест на раздражение учителят го пусна. Кристиан бързо се затича, спъна се в чантата на Бруно, която пак беше по средата на пътеката, успя в

последния момент да запази равновесие и изхвърча към вратата.

Класът изрева след него:

– По-бързо! По-бързо! Иначе ще напълниш гашите!

Кристиан понечи да протестира, когато режещата болка в стомаха му заглуши всички думи. Той рязко дръпна вратата.

– Мехурът му е като на бебе!

– Точно така. Има нужда от памперси.

Думите на съучениците му го застигнаха и го връхлетяха, преди още да се е затворила вратата и преди да бе преглътнал силния смях на другарите си.

Навън в коридора се облегна, изтощен, на една стена и затвори очи. Задъхвайки се, с мъка си поемаше въздух. Сълзи се търкаляха по бузите му и се стичаха в отворената му уста. Имаха солен вкус, имаха вкус на... В този момент болките експлодираха в корема на Кристиан, той усети, че му се повдига и едва успя да стигне до вратата на тоалетната, преди всичко, което беше закусил тази сутрин, да изхвърчи като фонтан върху токущо измития под.

Останалата част от часа прекара в тоалетната, за да я почисти криво-ляво с тоалетна хартия. С празна бутилка от кока-кола, която намери в боклука, той носеше вода и я изсипваше на пода. Бършеше и бършеше, но не можеше да попречи киселата миризма на повръщано да се разнесе навсякъде.

Когато звънецът извести междучасието, Кристиан напусна много бързо помещението, преди да дойдат други ученици и да го свържат с отвратителната миризма.

Навън попадна на ученици от девети клас, които, смеейки се весело, се връщаха от игрището. Промъкна се покрай тях, правейки се на невидим.

– Здравей, Кристиан!

Сакура! Точно Сакура ли! Тя стоеше в кръга на приятелките си и му махна с ръка.

– Имам страхотна идея за твоята история. – Остави приятелките си и се приближи към него. – Мислех си... Кажи, добре ли си? Изглеждаш ужасно.

„Благодаря – помисли си той. – Само това ми липсваше!“

– Стомахът ми... сигурно съм ял нещо развалено – каза на висок глас.

– Е, тогава скорошно оздравяване! Ще се видим утре, нали?

Кристиан кимна. Утре беше курсът по рисуване, в който участваха и двамата. Той никога не беше отсъствал. Когато рисуваше, коремът не го болеше.

Изтича през големия двор, който бавно се изпълваше с весели ученици. На футболното игрище все още нямаше никого. Седна в очертанята на едната врата и зачака приятелите си. Стомахът му все още леко се бунтуваше. На игрището се чувстваше защитен от болките в корема, както при рисуването. Тук те нямаша достъп, във всеки случай не и досега.

Приятелите му, които тичешком дойдоха с топката малко по-късно, не споменаха и дума за случката в клас. Стомашните болки на Кристиан им бяха добре известни от години. Те общуваха с него заради таланта му да вкарва голове и готовността му да дели с тях многото подаръци, които му правеше баща му: най-новата игра за плейстейшън; най-скъпия мобилен телефон, с който можеха да се правят видеозаписи; страхотни маркови дрехи; билети за кино. Башата на Кристиан не жалеше средства, за да подарява на сина си най-модерните неща. И то не само за рождените дни, а просто така, без съществена причина, само за да му достави радост.

Не бяха малко хората в класа, които му завиждаха за такъв баща. И тъй като момчето щедро им даваше назаем новите си придобивки, на приятелите му им беше все едно, че често отсъства от училище заради стомашните болки или че внезапно напуска часа, за да ходи до тоалетната. Не им пречеше и това, че със своите почти петнайсет години беше най-големият от тях, тъй като беше повтарял класа. Кристиан беше добър другар.

Дори и момичетата, които му се подиграваха, всъщност много го харесваха. Кристиан беше висок и слаб, имаше руса коса, чипо носле и за разлика от повечето момчета в класа се държеше любезно, макар и малко боязливо с момичетата, което те намираха за особено „сладко“.

Само братовчедка му Ева, която беше в същия клас, не можеше да го понася и го показваше при всеки удобен случай.

В края на междучасието Кристиан се върна доволен в клас. Неговият отбор беше спечелил с огромна разлика срещу съседния клас благодарение преди всичко на него. Никой не тичаше по-бързо и не шутираше по-добре. Крак, глава, крак – противниците едва го настигаха. За двайсет минути вкара три гола. Приятелите му бяха във възторг.

– Криши, напред! Още един гол! – викаха зрителите.